

Arrest

**nr. 343 217 van 20 maart 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VALCKE
Paul Fredericqstraat 105
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 16 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 10 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. VALCKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 10 september 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 17 juli 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 16 juli 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument dat geldig is tot 29 juli 2028 (Landeninformatie, stuk 6, nr. 3, Antwoord Griekse Asieldiensten).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van

Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen zoals UNHCR, HRW van 2025, euromedrights.org van 2025 en allerlei krantenartikelen, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen omtrent zijn psychologische problemen en verwijst naar het door hem neergelegde attest. Hij stelt verder dat hij van Palestijnse origine is, waardoor hij automatisch een verhoogde kwetsbaarheid kent en haalt bronnen hierover aan. Hij verwijst verder naar zijn traumatische ervaringen als migrant in Griekenland.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie die verzoeker thans leeft erkent, kan nergens uit worden afgeleid dat hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

De bestreden beslissing oordeelde immers terecht het volgende over het door de verzoeker neergelegde attest:

“Uit het neergelegde attest (dd. 15/03/2024), opgemaakt door de psychologe van het centrum, blijkt dat u zelfmoordgedachten heeft sinds de leeftijd van zes jaar. In 2018 ondernam u een eerste zelfmoordpoging. Deze zelfmoordgedachten stemmen voort uit de agressie die uw vader heeft gekend met militairen van Hamas, waarvan u getuige was. De psycholoog spreekt over gevoelens van triestigheid, dissociatie, gevoel van verstikking, anhedonie, overpeinzen, slaapproblemen en nachtmerries, zelfmoordgedachten zonder een

concreet plan. Uit het attest blijkt echter geen duidelijke diagnose, noch worden er specifieke aanbevelingen gedaan naar het persoonlijk onderhoud toe.”

“Uit de elementen in het dossier blijkt dat uw kwetsbaarheid onvoldoende ernstig is en geen impact op uw zelfredzaamheid blijkt te hebben. Zo wordt in het psychologisch attest d.d. 15/03/2024 weliswaar een opsomming van de door u geschetste feiten weergegeven, doch dit berust op uw eigen verklaringen. Waar uw psychologe vervolgens stelt dat u werd doorverwezen naar een dokter die u medicatie voorschreef tegen depressie en ze verdere psychologische begeleiding aanraadt, blijkt uit het attest geenszins of dit daadwerkelijk gebeurde. Wanneer u wordt aangemoedigd om meer te vertellen over uw beweerde psychologische problemen haalt u aan niet langer een psycholoog te zien (CGVS I, p. 2-3). Wanneer u gedurende de persoonlijke onderhouds wordt gevraagd of u nood heeft aan een psycholoog, verklaart u dat u wel nood heeft om te praten (CGVS I, p. 3-4; CGVS II, p. 4). Echter blijkt dat u sinds u het centrum verliet geen stappen meer heeft gezet om psychologische ondersteuning te krijgen omdat u druk bezig bent met het zoeken naar een job en een woonst (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 4). U vroeg zelfs de vrouw waar u momenteel bijwoont even te wachten met een doorverwijzing naar een psycholoog omdat u de asielpcedure wilt afwachten omdat u geen hulp wilt voor een kortere periode (CGVS II, p. 4). Hoewel u in het verleden een psycholoog consulteerde, bent u op heden niet meer in behandeling of heeft u niet meer naar een psycholoog gezocht (CGVS I, p. 3 – 4; CGVS II, p. 4). Uw psychologische problemen en de stress die u ervoer, schreef u ook toe aan de onzekere situatie van uw familieleden te Gaza (CGVS I, p. 2 – 3). Het CGVS kan hiervoor begrip opbrengen, doch blijkt uit voorgaande niet dat er in uw hoofde sprake is van een significante kwetsbaarheid, noch dat u nood zou hebben aan een continue of complexe behandeling. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u bij de registratie van uw verzoek, weliswaar verwees naar bovenstaande psychologische problemen, maar u geen bijzondere procedurele noden bij de DVZ had aangehaald (bijkomende vragen M-status Griekenland, d.d. 26/10/2023; vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, d.d. 26/10/2023). Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook geenszins dat er in uw hoofde een aanzienlijke verhoogde mate van een kwetsbaarheid aanwezig is om een andere perceptie op uw levensomstandigheden in Griekeland te rechtvaardigen.”

Verzoeker legt een voorschrift voor pantoprazol neer (verzoekschrift, stuk 2). De mogelijke oorzaken van een maagzweer zijn echter divers, zodat dit voorschrift op zichzelf geen ondersteuning biedt voor de door hem aangevoerde psychologische problemen. Verzoeker legt geen ander attest neer dat een ander licht werpt op bovenstaande vaststellingen. Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Aldus werd tevens terecht geoordeeld dat verzoeker geen bijzondere procedurele noden heeft, wat hij tevens zelf bevestigde bij aanvang van de procedure (DVZ-dossier, “Vragenlijst bijzondere procedurele noden”). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent correct en pertinent.

7. Door louter te volharden in zijn verklaringen omtrent het niet afhalen van zijn Griekse documenten, doet verzoeker geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent:

“Het CGVS benadrukt dat het aan de verzoeker van internationale bescherming rust om een volledig beeld te schetsen van zijn of haar situatie. Omwille van verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden blijft u hier in gebreke.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkel Grieks document in uw bezit heeft. Zo kreeg u enkel een ‘ausweis’ bij het verlaten van het opvangcentrum (CGVS II, p. 4) en raakte u deze ausweis kwijt na uw aankomst in België (CGVS II, p. 4). Hoewel u een aanvraag deed om een Griekse verblijfsvergunning en een Grieks paspoort te verkrijgen, besloot u Griekenland te verlaten alvorens u uw Griekse documenten had afgehaald (CGVS II, p. 4). Echter maakt u niet aannemelijk dat u deze documenten ook effectief niet heeft afgehaald. Zo blijkt uit de ‘aanvraag derde landen’, dd. 18/12/2023 dat u een verblijfsvergunning heeft in Griekenland die geldig is van 17/07/2023 tot 16/07/2026 en een Grieks paspoort geldig van 30/07/2023 tot 29/07/2028 (zie blauwe map – stuk 3). Dat u het land al had verlaten op het moment dat uw afspraak stond ingepland maakt u niet aannemelijk, noch toont u dit op enige manier aan of levert u een bewijs van uw ausweis (CGVS II, p. 4, p. 5). U bent verder zeer onduidelijk betreffende het proces dat u heeft doorlopen om uw documenten te verkrijgen. Zo verklaart u ergens eind september of begin oktober 2023 Griekenland te hebben verlaten alvorens u de afspraak had om uw Griekse documenten op te halen (CGVS II, p. 9). Tevens verklaarde u dat men in het opvangcentrum uitlegde hoe u de nodige documenten kon bekomen, alsook maakten ze een afspraak voor u, waarbij u uw documenten diende op te halen rond augustus of september (CGVS II, p. 6 - 7). Daarnaast blijkt uw Griekse verblijfsvergunning geldig vanaf 17 juli 2023 en uw Grieks paspoort vanaf 30 juli 2023. Op dat moment verbleef u nog in Griekenland, waardoor niet kan worden ingezien waarom u deze

documenten niet zou zijn gaan afhalen. Dat u deze documenten niet bent gaan afhalen is aldus louter een blote bewering die enkel op uw eigen beweringen berust. Aangezien uit uw volledig dossier blijkt dat u in het bezit zou moeten zijn van dergelijke documenten, volstaan uw beweringen dusdanig niet.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de reden waarom u besloot uw documenten niet af te halen of u niet langer in Griekenland wou blijven. Zo verklaart u dat u begreep dat er geen veiligheid was in Griekenland nadat u werd opgelicht toen u een gsm wou kopen nadat u uw been brak (CGVS I, p. 14-15). Echter houden uw verklaringen omtrent dit incident in de metro geen steek, gelet op meerdere vastgestelde incoherenties. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u twee dagen na uw aankomst in Athene uw been brak op de metrotrappen (CGVS I, p. 14, 17). Hoewel u verklaarde dat u zich voor één maand niet meer kon bewegen (CGVS I, p. 16), slaagde u er toch in al mankend het ziekenhuis te bereiken dat gelukkig niet ver weg was (CGVS I, p. 18). Opmerkelijk genoeg verklaart u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud helemaal niets meer over uw gebroken been. U zegt zelfs nooit naar een ziekenhuis te zijn geweest in Griekenland, enkel naar een medisch centrum toen u nog in het opvangcentrum zat (CGVS II, p. 7, p. 13, p. 15). Later wordt nog eens gevraagd of u in Athene nog andere medische problemen hebt gekend, waarop u 'nee' antwoordt (CGVS II, p. 15). Hierna wordt u geconfronteerd met uw verklaringen uit het eerste persoonlijk onderhoud waarbij u aanhaalde dat u een gebroken been had in Athene. U legt uit dat dat klopt maar u dit niet opnieuw aanhaalt omdat u dat al had gedaan in het eerste onderhoud (CGVS II, p. 15). Dergelijke vergoelijkeningen kunnen niet gelden, daar u uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of u andere medische problemen heeft gekend, u na confrontatie nogmaals de vraag werd gesteld of u naar het ziekenhuis ging en dit ontkende. Uiteindelijk voegt u eraan toe dat u niet naar een ziekenhuis ging, maar wel naar een vereniging waar ze een medische dienst hadden, maar die toen gesloten was (CGVS II, p. 15-16). Dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling, is frappant. De ernst van uw verwondingen nuanceert u dan weer in het tweede persoonlijk onderhoud door te verklaren dat u 10 dagen bleef zitten aangezien u uw been bijna niet kon bewegen waarna u er een doek rond spande en hoopte dat het ging verbeteren (CGVS II, p. 15). In het eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers een maand uw been niet te hebben kunnen bewegen (CGVS I, p. 16). Bovenstaande incoherenties ondermijnen dan ook in ernstige mate het bestaan van uw verwondingen en schaden het geloof in het door u geschetste incident in de metro. Dit wordt verstrekt door uw verklaringen dat u binnen de week à tien dagen na uw aankomst in Athene uw vingerafdrukken ging geven (CGVS II, p. 6-7), wat vrij onwaarschijnlijk is als u daadwerkelijk een gebroken been had en niet naar het ziekenhuis kon gaan.

Daar u niet aannemelijk weet te maken dat u een gebroken been had kort na uw aankomst in Athene, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u in navolging van dit incident een gsm heeft gekocht om de Syrische man op te bellen zodat hij u kon meenemen naar het ziekenhuis en u hierbij opgelicht werd (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 13), alsook dat u in het ziekenhuis hulp werd geweigerd omdat u geen medische verzekeringskaart had (CGVS I, p. 15, 17-18). Uw tegenstrijdige verklaringen vallen niet met elkaar te verenigen. Hierdoor maakt u niet aannemelijk dat u zich niet langer kon vestigen in Griekenland omdat u zich onveilig voelde. Wegens bovenstaande tegenstrijdigheden biedt u geen zicht op uw werkelijke situatie in Griekenland en de reden waarom u Griekenland heeft verlaten.

Indien uw verklaringen als geloofwaardig zouden beschouwd worden en u deze documenten nooit in uw bezit heeft gehad, belemmert er u niets om deze nog steeds geldige documenten toch nog te gaan afhalen. U verklaart dat u niet zou weten wat te doen bij terugkeer, u de procedure niet kent en of dat wel mogelijk is. U voegt nog toe dat het kan dat uw vingerafdrukken niet meer geldig zijn (CGVS II, p. 5). Deze these kan niet gevolgd worden aangezien de documenten erop wijzen dat deze nog steeds geldig zijn."

8. De Raad wijst, gelet op bovenstaande vaststellingen, op het feit dat verzoekers ADET aldus nog geldig is tot 16 juli 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Verzoekers uiteenzetting over de problemen die voorkomen bij het verlengen van de verblijfsvergunning is bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

9. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

De Raad verwijst hiervoor naar de pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Verder dient opgemerkt te worden dat het feit dat u snel na de toekenning van uw beschermingsstatus vertrokken bent, niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen. Hoewel u aanhaalt geen probleem te hebben gehad om uw vingerafdrukken in Griekenland af te geven zodat u daar een veilig leven kon uitbouwen, kan deze bewering niet gevolgd worden (CGVS I, p. 13-14). Zo kwam u op 19 juni 2023 aan in Griekenland (CGVS I, p. 13) en werd er u op 17 juli 2023 internationale bescherming toegekend in Griekenland (Administratief dossier – Blauwe map). Volgens uw verklaringen verliet u Griekenland in september 2023 (CGVS II, p. 9), aldus slechts twee maanden na de toekenning van uw status. U beweert uw Griekse documenten nog niet te hebben verkregen omdat u hoopte dat u dan zou beschouwd worden als iemand die geen asiel had aangevraagd in Griekenland (CGVS I, p. 4, p. 5). Dat u doelbewust uw documenten niet zou zijn gaan afhaken, zegt dan ook veel over uw motivatie om in Griekenland een leven op te bouwen. Dat de documenten u niets konden schelen en u te druk bezig was met het zoeken naar een woonst (CGVS II, p. 8), kan niet worden gevolgd, daar u met deze documenten net kon proberen een leven uit te bouwen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u – gepeild naar uw verblijfsstatus in Griekenland – vanaf het begin had gezegd naar België te willen komen (verklaring DVZ, d.d. 26/10/2023, vraag 23). Voorgaande getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland op te willen bouwen.”

“U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dat blijkt uit uw verklaringen. Zo vond u een job in België bij twee verschillende bedrijven (CGVS I, p. 6). U slaagt er ook telkens in een onderkomen voor uzelf te regelen in België (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 3-4). U bent een geleerd persoon en spreekt bovendien Engels, zoals ook duidelijk werd doorheen de persoonlijke onderhouds (CGVS I, p. 2, 8). In Gaza kluste u naast uw studies bij in de landbouwsector (CGVS I, p. 9). Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen. Zo kon u immers gedurende een week werken in een restaurant te Athene, een job die u vond via uw contact met een Syrische man (CGVS II, p. 12). Hoewel u beweerde opgelicht te zijn toen u een gsm kocht, hetgeen niet geloofwaardig werd bevonden, kon u met het geld van deze job zich ook verplaatsen binnen Griekenland (CGVS I, p. 17; CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u een financiële buffer bent aan het opbouwen in België. Zo spaarde u 800 à 900 euro en maakt u ook af en toe geld over aan uw familie (CGVS I, p. 7). Tevens slaagde u erin uw vertrek uit Gaza te organiseren, kon u zich verplaatsen binnen Griekenland en reisde u vervolgens naar België (CGVS I, p. 9 – 11, p. 16; CGVS 2, p. 4).

Wat betreft werk blijkt uit uw verklaringen dat u probeerde werk te zoeken. U stelt echter geen werk te hebben gevonden omdat u de taal niet machtig was (CGVS I, p. 15). Hier kan echter geen geloof aan worden gehecht, daar u nog toevoegt dat u niet klaar was om te gaan werken omdat u op straat leefde (CGVS I, p. 15), wat opnieuw bevestigt dat u niet naar werk heeft gezocht. Verwacht kan worden dat u hiertoe zelf de nodige inspanningen levert. Ook tijdens uw verblijf in Athene haalt u aan niet naar werk te hebben gezocht omdat u eerst een woonst wou vinden (CGVS II, p. 12). U voegt nog toe dat het voor u niet mogelijk was om te werken omdat u op straat verbleef (CGVS II, p. 12). Hierdoor had u een slecht voorkomen en onaangename geur waardoor het voor u niet mogelijk zou zijn om werk te verkrijgen (CGVS II, p. 12). Nochtans haalt u ook aan dat er in Athene organisaties waren die kledij en verzorgingsproducten voorzagen (CGVS II, p. 10). Dat u hier geen gebruik van maakte omdat dit slechts één à twee keer per jaar kon, kan niet gevolgd worden en berust louter op uw beweringen (CGVS II, p. 11-12). Uiteindelijk kon u via uw Syrische vriend een job vinden, ook al was dit een tijdelijke job (CGVS II, p. 12). Dit toont aan dat u wel degelijk kansen en mogelijkheden op de (onofficiële) arbeidsmarkt.”

“Wat betreft huisvesting dient vastgesteld te worden dat u verklaart op straat te zijn terechtgekomen eens u uit het centrum werd gezet in Kos. U leefde nog één maand op straat op Kos waar u terechtkon bij een organisatie – waarvan u de naam zich niet meer kan herinneren – die u voorzag van hygiënische producten (CGVS I, p. 14-16). Vervolgens ging u naar Athene waar u ook op straat terechtkwam (CGVS I, p. 14-16, 18; CGVS II, p. 5-13). U verklaart dat het uw hoofdzorg was om een woning te vinden in Athene (CGVS II, p. 8). Echter blijkt uit uw verklaringen dat in uw zoektocht naar een woning u enkel naar twee verenigingen bent geweest in Athene, waarvan u de naam niet kent, om te vragen of zij iets konden regelen voor u (CGVS II, p. 9-11). Zij informeerden u dat ze enkel konden helpen met kledij en verzorgingsproducten en verwezen u door naar het opvangcentrum in Athene (CGVS II, p. 10-11). Wegens uw positieve status kon u ook niet terecht in het opvangcentrum van Athene. Zij informeerden u dat het aan u was om een woning te huren (CGVS II, p. 10-11). Dat u dit niet kon doen omdat u geen geld noch documenten heeft (CGVS II, p. 10-11) is uw eigen verantwoordelijkheid. Zo koos u er zelf voor uw documenten niet te gaan afhaken en was zoals reeds eerder beschreven het vinden van werk geen prioriteit voor u. Verder dient er enige nuance aan de door u geschetste levensomstandigheden te worden toegebracht. Zo dient immers gewezen te worden dat u in Athene tien dagen in een hotel kon verblijven, hetgeen weliswaar bekostigd werd door uw Syrische vriend (CGVS II, p. 9, p. 11). Tevens bekostigde deze man uw vliegticket naar Athene en kreeg u een klein bedrag om voor u zelf te zorgen (CGVS I, p. 14, p. 15, p. 17; CGVS II, p. 9). Dat u aldus over geen geld beschikte, wordt hiermee danig in twijfel getrokken.

Wat betreft gezondheidszorg blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het incident in de metro waarbij u een gebroken aan overhield, waardoor er evenmin geloof aan uw bezoek aan het ziekenhuis kan worden gehecht (CGVS I, p. 14-15). Waar u stelt dat de medische hulpverlening in het opvangcentrum waardeloos was, dient te worden aangestipt dat u van de dokter pijnstillers kreeg (CGVS II, p. 7), waardoor u uw bewering niet kan hardmaken. Dat u een volledig medisch onderzoek nodig had (CGVS II, p. 7), toont u echter op geen enkele manier aan, noch bleek er in uw hoofde een kwetsbaarheid te bestaan. Verder stelt u immers louter een allergie aan de borstkas te hebben gehad (CGVS II, p. 15). Andere medische zorgen had u niet nodig in Griekenland (CGVS II, p. 15). Uit niets blijkt dat u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland.”

“Het komt aan verzoeker toe de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te kunnen doen gelden. U geeft geen zicht op welke stappen u al dan niet ondernomen heeft door hier geen eenduidige verklaringen over af te leggen, waardoor u het de commissaris-generaal onmogelijk maakt deze elementen te onderzoeken.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoonst.”

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker beschikt over voldoende zelfredzaamheid om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij kan niet overtuigen of aantonen dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

10. Waar verzoeker nog gewag maakt discriminatie en racisme, blijkt er niet dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreuenswaardig dit ook is. Dit betekent echter niet dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen.

11. In zoverre verzoeker krantenartikelen aanhaalt over pushbacks, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

12. Hoewel de beschikbare informatie aldus getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

13. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 21 januari 2026.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via zijn aanvullende nota heeft aangebracht. Hoewel het AIDA/ECRE-rapport van september 2025 actueel is en de aanvullende nota's van 28 januari 2026 en 19 februari 2026 nog andere gegevens bevatten dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. Verzoeker gaat ter terechtzitting in op zijn psychische toestand en zijn angst voor een terugkeer naar Griekenland. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota van 28 januari 2026 bijkomende medische en psychosociale stukken neerlegt, met name een medisch verslag van dr. H. van 27 januari 2026 en attesten van een psychologe en een psychosociale begeleidingsstructuur.

Vooreerst bevestigen deze stukken in wezen de reeds eerder aangehaalde psychische klachten, zoals piekergedachten, slaapproblemen, depressieve gevoelens en angstklachten. Dergelijke elementen werden reeds in aanmerking genomen in de bestreden beslissing op basis van het eerder neergelegde psychologisch attest van 15 maart 2024. In zoverre de nieuwe attesten dezelfde symptomatologie beschrijven, laten zij geen andere beoordeling toe.

Verder stelt de Raad vast dat de in de attesten beschreven klachten in belangrijke mate steunen op de door verzoeker zelf meegedeelde verklaringen omtrent zijn beleving en voorgeschiedenis. De stukken bevatten weliswaar een beschrijving van de geobserveerde symptomen en van de door verzoeker gerapporteerde medicamenteuze behandeling, doch zij tonen niet aan dat er sprake is van een dermate ernstige psychiatrische aandoening of van een nood aan een continue of complexe behandeling die zou wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid. Daarnaast blijkt uit de stukken dat een individueel psychologisch traject pas recent werd opgestart (vanaf 27 januari 2026) en dat het voordien voornamelijk ging om deelname aan groepssessies en psychosociale ondersteuning. Deze elementen tonen op zichzelf niet aan dat verzoeker

niet in staat zou zijn om zich zelfstandig te handhaven of zijn rechten uit te oefenen die voortvloeien uit de hem in Griekenland toegekende beschermingsstatus.

Tot slot bevatten de attesten weliswaar algemene opmerkingen over een mogelijke verergering van de psychische toestand bij een wijziging van omgeving of bij terugkeer, doch dergelijke prognoses blijven hypothetisch en zijn niet onderbouwd met concrete elementen waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland daadwerkelijk zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Gelet op het voorgaande oordeelt de Raad dat de nieuw neergelegde medische en psychosociale stukken geen elementen bevatten die afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, noch aantonen dat in hoofde van verzoeker sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid.

3.4. In zoverre verzoeker verwijst naar de recente rechtspraak van de Verenigde Kamers van de Raad met betrekking tot de situatie van Griekse statushouders, dient te worden opgemerkt dat een arrest geen precedentwerking heeft en bovendien betrekking had op verzoekers wiens ADET niet meer geldig was, terwijl de ADET van verzoeker *in casu* nog geldig is.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP